

af Havet ikke kan seile paa Søen paa Grund af Iis. Den ærede Minister har jo desuden selv svækket Betydningen af disse Kanalanelæg til et Punkt ved Jernbanen, ved at gjøre opmærksom paa, hvad der jo ogsaa er meget vigtigt, at naar der kommer Varer fra Silkeborg til det Sted, hvor Jernbanestationen skal være, skal der foregaae en Omladning, og navnlig ved at sige, at disse Varer ere saadanne, som ikke kunne taale de Omkostninger, der ere forbundne med Omladningen. Vil man altsaa gjøre Noget for Silkeborg, skal man lade Ny Mølle blive staaende og vedtage en Bane fra Ny Mølle til Silkeborg; da kan jeg anerkjende, at man har gjort Noget for Silkeborg, og meget Mere, end vi forlange for Dieblisset. — Den anden Erstatning, man har tænkt at give, er den, at lægge en Sidebane fra Marhuus til Silkeborg, men dette kan efter vor Anskuelse aldeles ikke komme i Betragtning, idet man ikke paa denne Maade tilveiebringer en lettere Berørgelse i Sydland fra Nordvest til Syd, og det var jo netop dette, som vi have tænkt os, at man i Fremtiden kunde naae, naar man fastholdt Ny Mølle. Ingen af de to tilbudte Erstatninger er altsaa af den Beskaffenhed, at den paa nogen Maade kan erstatte det, som blev fordret af dem, uden hvis Stemme man ikke kunde have faaet Loven igjennem.

Jeg skal nu ikke gaae ind paa en Undersøgelse af de forskjellige foreslaaede Baners Værd, da det forekommer mig, at der i saa Henseende allerede er sagt Tilstrækkeligt her i Thinget; jeg troer desuden, at den Afstemning, der fandt Sted igaar, varsler om, at en lignende Afstemning vil finde Sted angaaende den nu foreliggende Sag, og der vil da blive mere end Leilighed nok til at tale derom. Her er efter min Mening aldeles intet andet Nytt i det, der her foreligger, end disse nærmere Undersøgelser af de Baner, mellem hvilke Regjeringen selv kan vælge, uden at der fremkommer nogen ny Lov, samt nogle Oplysninger om andre Baner, som aldeles ingen Interesse kunne have for dem, der have været med at indgaae den Overenskomst, som fandt Sted forud for Loven af 10de Marts 1861. De Forslag, der nu ere komne frem, ere nogle her i Thinget tidligere forfasteede Minoritetsforslag.

Vi kjennde dem godt; de ere blevene forfasteede med stor Majoritet, men man spekulerer nu paa, om ikke en forhenværende Minoritet kunde være bleven Majoritet. Til dem, der have denne Tanke, vil jeg imidlertid henvende nogle Ord af den ærede nuværende Kultusminister. Dengang Loven af 10de Marts 1861 var til enefle Behandling i Folkethinget, havde et æret Medlem, Rigsdagsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage) stillet et Forslag, i hvilken Anledning den daværende Indenrigsminister, den nuværende ærede Kultusminister, sagde til ham: „Det er ikke noget Mæglingsforslag, den ærede Forslagsstiller kommer med; han borttager af sit Mæglingsforslag de Punkter, som interessere de andre kontraherende Parter, men beholder blot dem, som han selv ønsker. Det er ikke nogen rigtig Maade at gaae frem paa. Man maa holde sig til et Mæglingsforslag som det, der er kommet fra Landstinget. Derved er givet Pant til 3 modstaaende Anskuelser, og det kan man kalde et virkeligt Mæglingsforslag, men det andet er det ikke.“ Den ærede Minister har ogsaa engang fremhævet, at Minoriteter maatte vise Resignation, de maatte ikke prøve paa under andre Omstændigheder at faae deres Meninger satte igjennem, og det Samme vil jeg nu sige. Den ærede Minister, som, da Jernbaneloven var under Forhandling, holdt med dem, der dengang vare Minoritet i Folkethinget, burde heller ikke nu under forandrede Omstændigheder have søgt at fremvinge det, som det dengang ikke lod sig gjøre at faae sat igjennem. Vil Regjeringen bære sig saaledes ad, at Ingen skal kunne beklage sig over, at de blive flet behandlede af dem, der i sin Tid gif ind paa denne Overenskomst, saa lad den følge den Opfordring, der flere Gange er rettet til den, saa lad den give det omstridte Stykke frit igjen; men kan den det, har den ikke sluttet Kontrakter, som den ikke kan faae løst igjen? Det veed jeg ikke, men veed Regjeringen, at den ikke kan faae dem løst, saa er det en Spot, naar den siger til os: Stil Ændringsforslag, saamange, I vilde. Det, der vilde forekomme mig at være det Rigtigste, er, at Regjeringen selv valgte en af de Pinier, som den her har forelagt os, hvori Ny Mølle forekommer; den kan tage, hvilken den